

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Formuer, sætter Værdien af de samme Dyr til 150 Kr. Jeg synes, det er en Ublufærdighed, som klæder det ærede Medlem ilde, og jeg vil henstille, at man ikke fastholder et saadant Ændringsforslag.

Jeg vil dernæst sige om det Forslag, som man stiller om, at hele Beløbet skal overgaa til Forsikringsforeningen og de paagældende forsikrede, der har haft Dødsfald, ingenting skal have af Statstilskuddet, at det kan jo meget let gaa saadan, at de, der har haft forsikret og har haft Dødsfald, faar mindre end de, der slet ikke har haft forsikret og faar Erstatning fra Staten for Dødsfald. Det er meget almindeligt, at man har forsikret til 250 Kr. pr. Kreatur og faar 80 pCt. heraf, det vil sige faar udbetalt 200 Kr. Det er det samme, som de, der slet ikke har forsikret, faar, men for at have forsikret har man naturligvis i disse Tider maattet betale betydelige Beløb i Kontingent. Det vil altsaa sige, at de, fordi de har forsikret, faar mindre udbetalt end de, der ikke har forsikret. Derfor er det, at jeg har foreslaaet, at man for at være paa den sikre Side giver dem $\frac{1}{4}$. Jeg synes, at man ved denne Foranstaltning her ikke maa formindske Ønsket om at forsikre sig ude i Landbruget, og det er der ingen Tvivl om, at det Ændringsforslag, man har stillet her fra Venstres Side, vil betyde.

Naar det ærede Medlem gør gældende, at jeg under første Behandling har stillet mig stejlt imod, at der overgik Beløb til Forsikringerne, er det ærede Medlem meget glemsom. Jeg sagde udtrykkeligt: Jeg er rede til at forhandle om det Punkt, naar det kan vises, at en anden Ordning vil være forenelig med Ønskeligheden af, at Landmændene forsikrer sig, og jeg har ogsaa vist, at jeg har været i Besiddelse af Evnen til at forhandle. Det synes jeg ikke det ærede Medlem skulde beklage sig over. At det ærede Medlem mangler Evnen til at forhandle, er en kendt Sag her i Rigsdagen, men det kan naturligvis ikke forklejne mig.

Det ærede Medlem spurgte, om det var Meningen, at alle Ansøgere skulde have Del i det Beløb, der stilles til Raadighed. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg tvivler noget om, at det ærede Medlem, hvis han skulde have med Administrationen at gøre, vilde yde et Tilskud til Velhavere, meget store Velhavere, som kunde finde paa at søge, fordi de har haft nogle Dødsfald i deres Besætning. Jeg vil anse det for at være helt urigtigt, og derfor har jeg tiltraadt den Ændring til Lovforslaget, som

giver større Mulighed for at udelukke den Slags Folk fra at faa Tilskud.

Jeg skal saa til Slutning gøre et Par Bemærkninger angaaende Bestemmelsen om en Udvidelse af Hjælpen til de haardest ramte Landmænd. Jeg beklager, at Mindretallet ikke er gaaet med til denne Bestemmelse om, at der her ved et Samvirke mellem Staten og Landboerne stilles et betydeligt større Beløb til Raadighed til de haardest ramte. Det er foreslaaet her, at Staten for sit Vedkommende stiller et Beløb paa 2 Mill. Kr. til Raadighed, og at man saa fra Landboernes Side skulde stille et lignende Beløb til Raadighed. Naar man i Landbruget ser, hvad Arbejderne for deres Vedkommende ofrer til Udredelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse til deres arbejdsløse Kammerater, et aarligt Bidrag paa ca. 35 Mill. Kr., saa forekommer det mig, at det er sørgeligt, hvis man fra Landmændenes Side her ikke kan yde en Indsats paa 2 Mill. Kr., naar der stilles et Beløb til Raadighed fra Statens Side paa 2 Mill. Kr. til de Landmænd, som er særlig haardt ramte. Hertil kommer, at man maa gøre sig klart, at det kun drejer sig om et Beløb for hver Landmand paa gennemsnitlig 10 Kr. eller, hvis man vil fordele det efter Kreaturtallet, hvad der naturligvis er det rigtigste, ikke engang 1 Kr. for hvert Kreatur. Naar det er saaledes, forstaar jeg ikke, at man ikke vil gaa med hertil fra Landbrugets og fra Mindretallets Side, der altid har hævdet Princippet om Hjælp til Selvhjælp, at man skal bort fra det direkte Tilskud, og endogsaa har været tilbøjelig til at kalde den Slags Ting Almisser o. lign. Jeg synes, de ærede Medlemmer i alle Tilfælde maa stemme for et saadant Forslag, gaa ind paa det og agitere for det paa det bedst mulige.

Jeg vil gerne sige angaaende denne Bestemmelse, at hvis den gennemføres — og jeg haaber til det sidste, at Landmændene her i alt Fald vil udvise saa megen Solidaritet over for de haardest ramte Landmænd, at de vil yde et saadant Bidrag —, kan det Bidrag, som Landbruget skal yde, efter min Mening fremskaffes paa forskellige Maader. Der er intet i Vejen for, at det, som det er nævnt, kan fremskaffes f. Eks. fra Smørfonden, som indeholder et Beløb paa 4—5 Mill. Kr. og som efter min og manges Mening vil være i høj Grad egnet til at sætte ind her til Støtte for de Landmænd, for hvem Mund- og Klovesygen faktisk har været en Katastrofe. Der er ikke noget i Vejen for, at man kan tilvejebringe